

[Duetoft]

sion, jeg synes vi skulle føre i den kommende tid. Det betyder ikke, at vi ikke skal foretage miljøinvesteringer i Danmark, det skal vi selvfølgelig, men lad os nu lige se på det.

I øvrigt vil jeg takke ministeren for svarene, og jeg kan meddele, at vi selvfølgelig er enige i det med det rene Danmark og den rene besked, det er en udmærket overskrift. Men selv om det er på det helt overordnede plan, vil jeg godt bruge 10 sekunder på vores revolutionsdiskussion, fordi miljøministeren siger, at vi skal med i det miljømæssige fra starten. Det er vi heller ikke uenige i, men en del af denne reform handler om realisme. Ministeren har selv sagt, at hvis man ikke sender realistiske og klare signaler ud, får man ikke folk, erhvervsliv, eller hvem det nu måtte være, med.

Det, jeg i stilfærdighed tillod mig at sige, var, at når man sender et signal ud om, at der skal være et halvt energiforbrug, i stedet for at sende et signal ud, der hedder, at miljøbelastningen skal halveres, mener jeg, at man er ude i en diskussion, som er urealistisk, og signalet er uklart, for vi ved, at der bl.a. i ulandene vil blive en kraftigere brug af energi i den kommende tid, hvis de overhovedet skal med i noget som helst.

Ministerens udspil ville i realiteten betyde, at vi skulle skære ganske voldsomt og nok urealistisk ned her.

Jeg vil godt minde ministeren om, at selv i Brundtlandrapporten – selv om det ikke er den, vi har til diskussion i dag, er den ligesom blevet bibelen i alt dette – står, at ilandene fortsat skal have en økonomisk vækst for at være med til at klare de problemer, der er i ulandene. Det er i den forbindelse, jeg i al stilfærdighed beder om, at vi koncentrerer os om at forsøge at få miljøbelastningerne ned. Det kan godt være, noget af det kan ske gennem besparelser, men det kan så sandelig også ske ved omlægninger af brug af teknologi, og det kan så afgjort være, at vi skal forske meget mere i det. Det er derfor, jeg beder om, at signalet ikke kun bliver, at vi nu skal holde igen alle mulige steder, men også at vi skal kigge lidt på følgevirkningerne.

Det betyder ikke, at vi grundlæggende er uenige i ministerens ønske om, at man skal tænke miljøkorrekt fra starten. Det er nok en fejl, at man ikke har gjort det i mange år, men formodentlig er det ikke af ond vilje, men snarere fordi man ikke vidste bedre.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg har nu altid holdt mest af sølv, men jeg tror også, at det med den definition generelt bliver svært for folketingspolitikere at blive guld-randede og samtidig overleve. Men ellers har jeg forstået hentydningen, vil jeg gerne sige.

Jeg vil også sige til fru Dorte Bennedsen, at jeg synes, det er en relevant diskussion. Bliver slutresultatet rent faktisk styrkelse, forenkling og decentralisering? Det er det, jeg synes udvalgsarbejdet også skal belyse. Jeg er selvfølgelig overbevist om, at det bliver det, for jeg er overbevist om, at det er det, der ligger i lov-reformen, men jeg synes, det er relevant i forbindelse med udvalgsarbejdet at diskutere og få belyst, om det nu også er sådan.

Ambitionen om Danmark som det mest rene land synes jeg er en god ambition. Fru Dorte Bennedsen siger, at det er svært at føre ambitionen ud i livet. Ja, lige her og nu, for vi er, ligesom kommunerne kan være det, i en økonomisk klemme, og det er vi, fordi vi har haft et større forbrug siden 1963, end det danske samfund har kunnet bære.

Med det mener jeg, at 1963 var det sidste år, hvor vi havde en positiv balance over for udlandet. Hvis ikke vi var i den økonomiske klemme, hvis ikke landet var gældsæt, var der meget, vi kunne, som vi ikke kan i dag. Nøjagtig som i privatlivet. Hvis man har en kæmpegæld, er der en masse, man ikke kan, som man ville kunne, hvis ikke man havde den gæld – for slet ikke at tale om, hvis man havde den formue.

Derfor er kunsten at nå ambitionen med det mest rene land samtidig med, at man erkender, at vi er gældsæt. Det gør opgaven noget vanskeligere, men selvfølgelig ganske interessant. Det er jo nemmere, hvis man kan alt det, man vil.

Så er der spørgsmålet om det beskære ministerium. Man kan godt have et ministerium, som indimellem kan blive overbelastet, når nogle konkrete opgaver falder på de samme medarbejdere, fordi de sidder med den nødvendige viden og der kan ske et uheldigt sammenfald, uden at ministeriet som helhed er beskåret. Det kan også hænge sammen med, hvordan ekspertisen generelt er bygget op.

Vi er nødt til at sige, at alle medarbejdere skal udnyttes fuldt ud hele tiden, og det bliver de også. Vi har, om jeg så må sige, ikke råd til lediggang. De danske budgetter og den danske